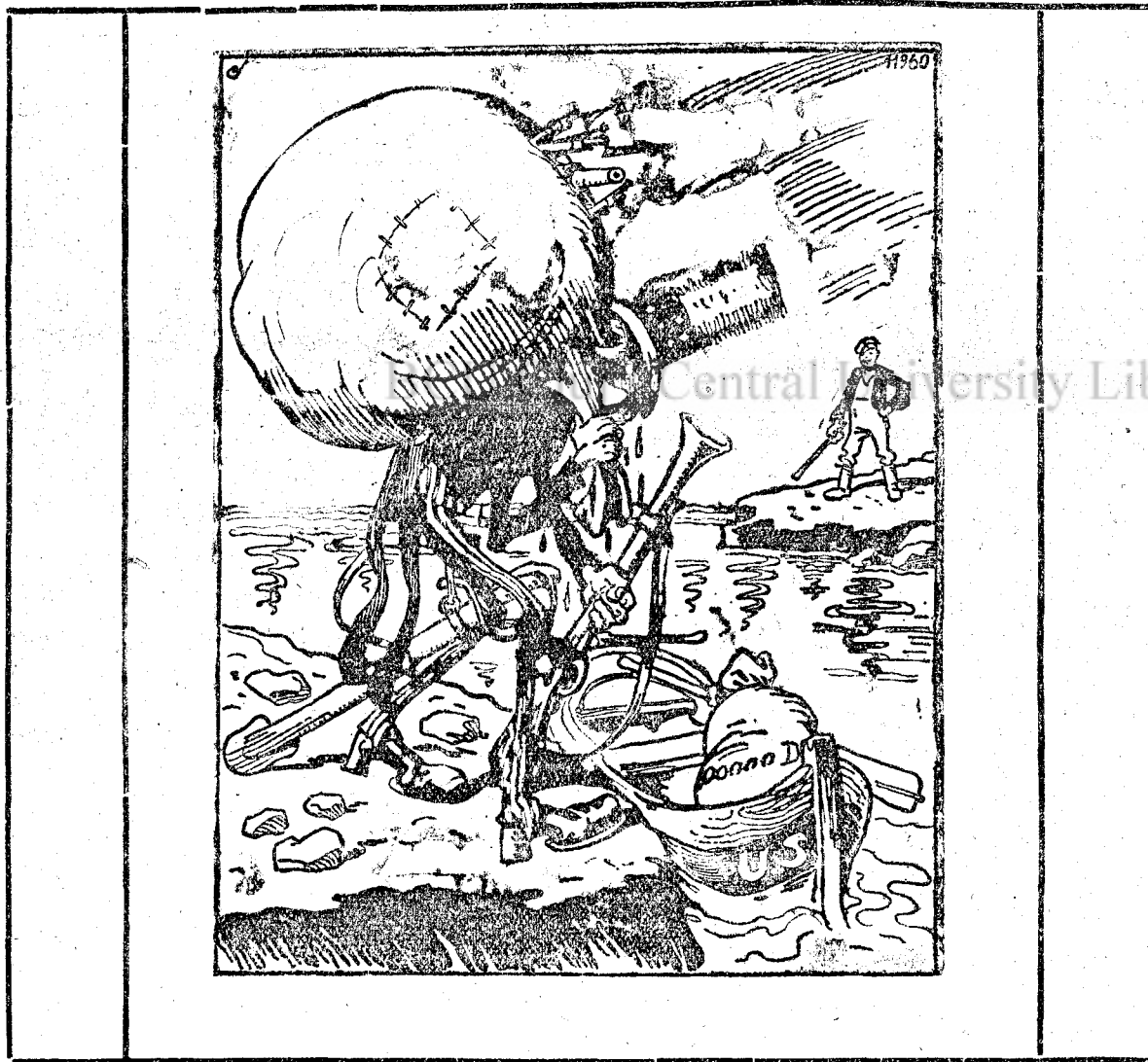

Și America 'n război...

Neamțul către american: De geaba americanule, îți încarci spinarea și vapoarele cu arme, munițiuni și bani, până ce ajungi tu în Europa, m'am răfuit eu cu Ententa și am și încheiat pace.

Duel...

Fabulă

Naivul plug odată (probabil, ofensat)
La un duel de moarte pe tun l'a provocat.
Dar adversarul tanșos răcni cavalereste:
»Mișelulu 'n genunchel« Și 'n frunte l-a
scuiptat
Și pe teren, naivul a fost silit firește
Mult umilite scuze să ceară dela tun.

Morala

Doamnel țerește
Pe moșicul prost de boer nebun!

In Rusia, bine înțeles.

Intr'un orașel de provincie, mai mulți frun-
tași cu rol în viața publică, ședeau într'un birt
la un păhar cu bere, și iată că un vânzător
de ziare, aduce ediția specială a unei foi de
seară, care anunță marile turburări din Peters-
burg.

Cu toții au fost iritați, de această știre sen-
zațională, și un profesor de gimnaziu, de obi-
ceiu tăcut, a strigat de data asta cu voce ră-
sunătoare: »Trăiască revoluția!»

Prodătorul, care se află la accișă mazăș spe-
cial de acești strigăți, s'a grăbit să corecteze:

— Bine înțeles în Rusia!

In drum.

Niculae Voicilă se sculă cu noaptea
în cap și eși pe măidan. Iși înjugă a-
poi boii la carul încărcat cu lemne și
o porni în spre obor, să-și vîndă marfa.

În ajun, cînd omul intrase în oraș,
curgea apă de sus. Dar acum ploaia se
liniștise și, în vinețea mohorîtă a di-
mineții de toamnă, felinarele care ar-
deau își tremurau lumina bolnavă pe
întinsul trotuarelor înnegrite de apă.
O piclă deasă îngreua vîzduhul trăgînd
în jos fumul de prin coșuri, de te ustur-
rau ochii.

Pe la șapte, Voicilă ajunsese în piață și
aștepta cumpărători. Ii fu dat să nu
zăbovească multă vreme pe loc, căci du-
pă două ceasuri își vîndu lemnele, tir-
gui prin oraș, cele de nevoie și o luă
iar în spre Dealul Spirii, să găsească
din satul său, tovarăși de drum.

Cum mergea pe uliți, alătura de
car, soarele eși din caeță și îmbucură
pămîntul cu cîteva raze, luminînd și
noroiul din calea umedă. Niculăe ridică
ochii la cer ca să privească la globul
cele de aur, care avea darul să încăl-
zească sufletele; dar, cu mințea aiurea,
nu văzu cum boii, pe care-i lăsase să
treacă înainte în voia lor, o apucară
curmeziș eșînd întru întîmpinarea tram-
vaiului care le vinea în cale, sunînd
nebuनेște din clopot.

Și carul se izbi de el. Un vîlmășag de
tipete și înjurături atinseră deodată au-
zul omului. Atunci abia își dete seamă
de ce se întîmplase; și alergă speriat
să-și scoată carul din mijlocul șineilor
unde se oprise. Vizitul tramvaiului se
scoborî de pe capră și îl ajută, injurînd
și răcnind. Și, după ce-l mai făcu pe
român prost și orb, se urcă iar în tram-
vaiu, și trăsura de fier își văzu de drum
huruind pe șine și sunând din clopot.

Cînd puse Voicilă mîna pe jug, ca să-
și pornească dobitoacele, Roscu, un bou
frumos și roșcat cu coarnele lungi și
falnice, cu o pată albă pe frunte, bă-
lăbăni greoiu din cap, clipi amețit din
ochi și dete să cadă în genunchi. Omul
sprijini vita, o netezi ușor pe bot și
îzbuti să pună carul în mișcare. Pe bie-
tul Roscu îl izbise fierul tramvaiului
drept în cap; așa spunea un trecător ca-

re stătea locului de când venise vagonul și care fusese de față la ciocnire.

Cu hăis, cu cea, privind din când în când îngrijorat la boi, Nae Voicilă apucase pe măidanul lui Matache unde poposise noaptea. Iși dejugă vitele și de te apoi raita prin curte că doar o găsi vreun tovarăș. Găsi numai unul singur: pe Ion Pralea, din satul Poenari, cu care putea merge împreună pînă la Bolintin. Și se hotărî să plece împreună pe la amiază.

La amiază, cerul iar se întunecă; văzduhul era negru și cătrănit. De sus norii atirnav d'asupra pămîntului ca niște steaguri negre și sfîșiate. Voicilă eși pe măidan, să-și înjuge boii la car. Cînd ajunse însă în fața dobitoacelor, băgă de seamă că Roșcu nu mîncase nimic.

Vita stătea în picioare în fața cocenilor, cu capul plecat și ochii triști; din când în când pielea de pe picioare i se încrețea în fiori tremurători.

— O să-ți treacă ție, Roșcule! îi vorbi stăpînu-său prințindu-i jugul de gît. De acu îți dau voe să te hodinești; trei zile n'am să te mai scot din coșar, măi Roșcule, măi și nrni boii din loc cu codirîștea biciului. Ion Pralea îl aștepta cu caru n' drum; și o luară amîndoi în spre bariera Cotrocenilor, călcînd domol cu tălpile lor groase, prin băltoacele de pe jos.

Cînd ajunseră pe șosea, afară din oraș, începă să pice o ploaie domoală, rece și mărunță, una din acele ploaie care se întindea văzduhul cenușiu de Noemvrie, ca un amurg posomorît. Cei doi români se urcară în căruțe și din vreme în vreme își strigau unul altuia cite ceva, fără să ridice capul. Apoi amuțiră. Carul lui Voicilă mergea în urmă; acel al lui Pralea o luase înainte frămîntînd noroiul sub roate și trăgînd pe șosea dungi late și adînci, peste care călcău apoi roțile carului lui Voicilă. Și, cîm nu auzea decît picăturile de apă căzîndu-i ușurel pe zeghe și scîrțitul legănător al căruții, Voicilă închise ochii mroleșit, ametit de pustietatea murtă prin care trecea.

O sguduitură îl readuse în fire.

Deschise ochii buimăcit, să vadă ce s'a întimplat.

Ii stătuseră vitele pe loc. În fața lui, carul lui Pralea se îndepărta mereu. Voicilă sări pe șosea, ca să-și dea seama de ce se opriseră boii.

Pricina era Roșcu. Dobitocul plecase capul adînc și mesteca niște spumă albă, care i se revărsa din bot. Ochii lui mari și blînzi se acoperiseră de aburi, o durere umedă i se dospise în privire.

— Hăis, hăis!... făcu Voicilă, atîngîndu-le ușurel spinările cu biciul. Boul cel negru, Murgilă, se urni din loc cu gîtul întins; Roșcu îl urmă cu greutate. Dar după zece pași iar se opriră, și lui Roșcu i se îndoiră picioarele deja genunchi în jos. Țăranul sări să-l sprijine; picioarele bouului se întăriră puțin, tremurără, iar se îndoiră... și animalul se prăbuși la pămînt trăgînd după el și capul lui Murgilă, care se aplecă adînc, țintuit de jug.

Vicilă se întoarse speriat și se uită drept înainte.

— Măi, Pralea, măi!... strigă el cu mâinile la gură; dar vocea îi răsună înăbușit în văzduhul umed.

Măi Praleooo!... — chemă el mai tare întru ajutor. Dar Pralea adormise în căruță; carul lui înainta domol în mijlocul drumului, micșorat de depărtare, întunecat de vinețea norilor care închideau zarea ca un părete de plumb.

Desnădăduit, Niculae se întoarse la dobitoace și gîndi la ce avea de făcut. Capul lui Roșcu rămăsese înaltat, apucat de jug și gîtul îi era întins ca o fascie de pînză pe un gherghef. Vita privea în gol, cu ochii ei mari și turburi, sub ploapele pe jumătate închise; din nări începura a-i curge dîre subțiri de sînge împletindu-se pe noroiu ca niște fire roșii de mătase.

— Hai, Roșcule, hai tată!... Îngîmă Voicilă gata să plîngă. Dar bou nu se mișcă, ci îl privea numai nespus de trist, suflînd din greu. Voicilă dete drumul jugului, și capul lui Roșcu bîfni moale de pămînt. În picioare, Murgilă se uita mirat la tovarășul lui bolnav, mîșcînd din nări; știa par'că și el ceva; căci făcu un pas înainte și mugii înăbușit.

Ploaia încetase, dar drumul era puștî și cătrănit. Carul lui Pralea se vedea acum cit nuca, înghițit de ceață. Voicilă se apropiă de dobitocul bolnav, se aplecă apoi d'asupra lui, îl mîngiă pe gît, pe frunte, îl frecă ușor pe pleoape. Dar Roșcu rămase întins în mijlocul drumului, cu coastele îngropate în mocirlă. Nările i se lărgeau și se strîngeau cu greutate, și din ochii lui aproape stînși porneau priviri triste și îndurerate, priviri care cereau ajutor, priviri mute de desnădejde.

Omul se desbrăcă de zeghea care-l strîngea și o aruncă în căruță, apucă bou de coarne căzîndu-se prin opintiri încete să-și înalte capul; dar nu izbuti. Rămase cîtva pe vine buimăcit, cu gîndul strîns de obidă măsurînd din ochi capul cea galben și greu, întins în drum.

Deodată Roșcu începă să geamă, și țăranul sări ars în picioare. Vita se jăluia amaric: din gîtul ei sbuciumat eșiau glasuri plîngătoare, horcaeli de durere necurmată, suspine pline de teamă. »Iși simte sfîrșitul!« trecu ca un fior prin inima lui Voicilă, care se uita nemîșcat la bou; și o pînză de lacrimi i se puse deodată peste ochi.

Încet, încet însă, gemetele dobitocului slăbiră, apoi se istoviră de tot. Roșcu mai încercă odată să-și ridice capul, dar în zidar. Atunci îl privi pe om lung și jalnic cu ploapele tremurătoare. Un muget scurt i se rupse în piept; trupul i se sbātu în durere, ca acela al unei păsări căreia i sar fi tăiat capul... După aceea se liniști... se liniști și se întepeni... Pleoapele vitei se lăurară pe jumătate ca două perdele... Un oftat îi sbuciumă inca o dată nările și... muri. Iar din bot, dîrele de sînge curseră ce mai curseră și se înbegară și ele...

Cum își văzu vita născută, Niculae se izbi cu palmele peste ochi și

rămase așa, cu privirea perdută. Murgilă sta drept în picioare cu gîtul întins și cu urechile neliniștite. Stropii mărunți de apă începura să umple iar văzduhul, ca o pulbere.

Voicilă se apropie de trupul întepenit al bouului și-l pipăi cîtva, ca să-i simtă răceala. Apoi, cu lacrimi curgînd șiroae pe obrajii lui brăzdați, sărută pe Roșcu pe frunte... Il sărută și plîns mai tare la gîndul, venit deodată, că n'are să-l mai vadă sorbind cu lăcomie apa din Argeș în amurgul ferbinte de vară...

Inchise binîșor pleoapele bouului își făcu cruce și se sculă în picioare.

— Te-a mîncat orașul! îngîmă el cu amărăciune, aruncîndu-și ochii în zare, cu gînd să lamurească acoperîșurile caselor din orașul șgomotos.

Dar în zarea întinsă nu se vedea, prin sîta deasă de ploaie, decît văzduhul înecat al toamnei și de jur împrejur, pămîntul negru și năclăit al cîmpurilor.

Și Voicilă așteaptă în drum să-i vie cineva în ajutor.

Radu Balteg.

Ouă de Paști

Năuc, plecat-am de acasă,
Gonit, de dumneaei, pe drept,
De Paști, ce voi mânca la masă?
De ce mai stau? Ce mai aștept?

Și sexul slab (ce din păcate
La mine e și sex frumos)
Mi-a spus, cu vorbe răsperate
Ce-i trebui: Suncă fără os.

Trei sute ouă, unt, conserve,
Salam, gervais, miel și băcan
(Rog cititorii să observe
Că suntem luați de-abia un an.)

Cufreerînd prin Capitală
Vream ouă, ouă mai ales,
Dar n'am făcut nici o scofală
Cu hoții nu m'am înțeles.

Dar în frenetica-mi revoltă
Ouă visam, mergînd hai-hui
...Se înoptase, Sus pe boltă
Zării uimit, Cloșca cu pui.

Și ruga-mi începu fierbinte
— Tu cloșcă, scapă-mă de chin...
Cu ouăle, îi dam nainte...
— Hai, zău, în ajutoru-mi vin!

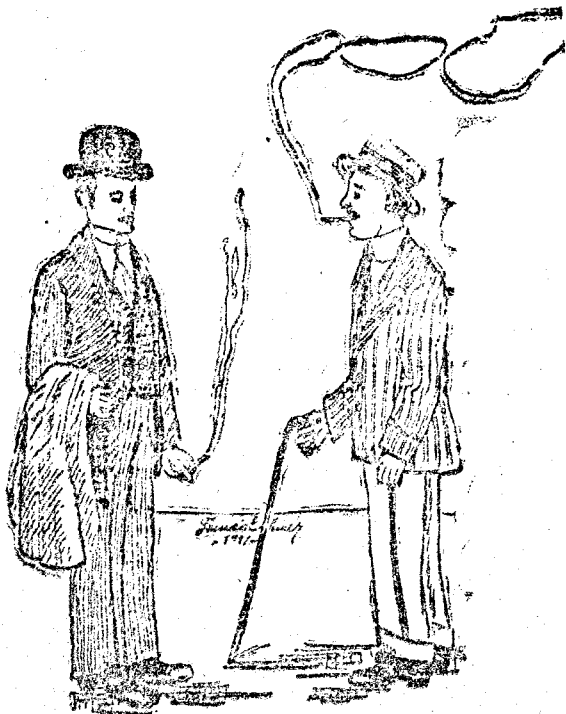
Agale mă privi steluța
Avea-vei ouă câte vrei
'Mi răspunse languros cloșcua,
Cu puii mici, în jurul ei.

Văzui, prin spații siderale
Cloșca pornind în zbor planat
Și începu să ouă-agale
Eu, se 'nțelege, încântat,
De-așa noroc, de-așa favoare
I-am ridicat un imn măreț,
Tot laudînd a ei splendoare,
O condăsei pîn' la cotlet.

De minte-mi dispăru pe dată
Urătul vis, greoi, de plumb
Problema fuse rezolvată
Și tot prin... Oul lui Columb.

COOOS

In clubul-revolver.

Contele: Spune-mi te rog, domnule baron, ce condițiuni se cere, ca să pot intra în clubul de aici? Voi să mă înscriu și eu ca membru.

Baronul: Vorbești de clubul revolver? Apoi e lucru foarte lesne. Singura condiție de primire este să te obligi, ca oricând să porți cu D-ta un revolver și să împuști la moment pe acela, care e mai prost decât D-ta.

Contele: Ei drăcia dracului!

Baronul: Nu trebuie să te sperii drăgul meu, așa un caz încă nu s-a întâmplat.

Ciocăria

Adâncul se'mbracă 'n albastru vestmânt,
Podobă de raze, din slăvi, pe pământ,
Stăpână-i pe flori bucuria, —

Din șesu 'nverzit
In tril aicit

S'aruncă 'n văzduh ciocăria.

O clipă plutește, deasupra, vibrând,
Și 'n sus, tot mai ștearsă — un punct fluturând —

Ca fulgul se pierde și piere, —

Dar veselii cânt
Răsună mai sfânt

Ascunsă 'n adânc de tăcere...

Iubite, ce 'n brațe — copil — tu m'aliniți,
Cu șoapte divine, cu visuri fierbinți.
Dă-mi, astăzi, puterea-i zeiască, —

Spre tainicul cor
De ingeri, să sber,

Aleasa, prin ei, să-mi zâmbească!

A. Mîndru.

Muște sau stafide.

Intr-o cofetărie intră grăbit un tânăr și spune:

»Dați-mi o tortă, dar să fie la fel, ca aceea din fereastră.»

Cofetarul: De ce nu luați chiar aceea din fereastră? Că e făcută chiar astăzi.

Tânărul: »Ași lua cu plăcere torta aceea, dar nu'mi place, căci are pe deasupra stafide negre.»

Cofetarul indignat: »Fardon, alea nu sunt stafide, sunt muște.»

Știe să ghicească.

Găzdoaja mea se bucură de reputația de a fi o cărturăreasă foarte bună. Din timp în timp dânsa profetește din cărți, că mucrea mea în afaceri bănești va face o greșală. Și de fapt ca în zilele astea, când îmi prevestea cărturăreasa așa ceva, lipseau cu siguranță bani din socotelile nevastei mele. Mare cărturăreasă e și găzdoaja mea.

Caraghioz.

Iată un cuvînt turcesc introdus foarte adînc în limba românească ca și cuvîntul haz și multe altele despre cari, poate, voi vorbi într-un viitor articol.

Aci mă voi ocupa de cuvîntul, caraghioz care, la noi, înseamnă glumeț, bufon și uneori-ridicol.

Ca etimologie, caraghioz se compune din cuvintele cara (negru) și ghioz (ochiu). Caraghioz înseamnă, deci, ochiu negru.

De unde provine atunci înțelesul de glumeț, etc. al acestui cuvînt turcesc? Iată explicația:

Pe vremuri, trăiau la Constantinopol, doi bufoni cari, prin glumele lor, înveșeau faimoasele taifasuri turcești. Pe unul din ei îl chema Caraghioz, iar pe cellalt, Hagi İvat.

Mai tirziu, din glumele, vorbele de spirit și viața veselă a acestor doi vestiți bufoni s'a pus temelie teatrului turcesc.

În teatrul acesta, Caraghioz și Hagi İvat nu sunt personificați de actori, ci de un fel de păpuși tăiate în carton colorat.

Eu însumi am avut prilej să asist la Constantinopol la o reprezentație de felul acesta. Și, dacă nu mă înșel, pînă acum citiva ani, teatrul lui Caraghioz era în floare și prin cafenelele turcești din Constanța.

»Artistul« care conduce un asemenea teatru poartă și el denumirea de caraghioz.

Dar iată cum se desfășoară reprezentația care nu se poate da decît pe întineric.

Intr'un colț al cafenelei se atîrnă o perdea de pînză albă, în spatele căreia stă caraghiozul. Desparțitura aceasta

sau, cum s'ar zice, scena, e luminată, pe cînd restul sălei rămîne în semiobscuritate. Caraghiozul, cu ajutorul unor bețișoare, manevrează cu abilitate păpușile, ale căror umbre se reflectează pe pînză. El vorbește, el dă replicile schimbîndu-și vocea, după împrejurare, pentru fiecare personaj din piesă. Subiectele sunt luate mai ales din viața casnică a lui Caraghioz și stîrnesc mult haz printre spectatori.

Crede că rîndurile acestea nu sunt lipsite de interes referînduse la lămurirea originii unui cuvînt atît de des întrebuit la noi nu numai în vorbirea de toate zilele, dar chiar și în literatură.

Vrâsta oamenilor.

Împăratul se primbla odată prin țară, ca să-și vadă supușii. Ceia ce i s'a părut lui mai de neînțeles a fost nepotrivirea dintre părul din cap și cel din barbă la oamenii pe cari i-a întîlnit. În adevăr, unii aveau barba albă și părul din cap abanos. Întimplarea aceasta l-a pus în încurcătură pe Împărat și nu putea să se dumerească cine albește întîiu: capul sau barba??

Pe toți căți îi întrebaseră despre asta, ridicaseră numai din umeri și nu știau să deie niciun răspuns:

—Asta-i de la Dumnezeu, Măria Ta!

Dar Împăratul nu se mulțămia numai cu atîta.

Bătîndu-se el așa cu gîndul acesta, întîlnește la poartă unui sat un omuleț spin, pe care-l vedeai că-i barbat numai după îmbrăcăminte, iar, despre vrîstă, n'ar fi nemerit nimeni cîți ani să-i dea.

Cînd îl vede Împăratul așa slut și hălhui, se bate peste gură mirat:

— Dar pe acesta cine 'dracu' să-l fi făcut?

Cela aude vorba și sare cu răspunsul gata:

— Tot doi oameni, ca și pe toată lumea!

Pe Împărat l-a surprins îndemînarea pocitului și-i face semn să s'apropie de rădvan.

— Cum te cheamă, măi băiete?

— Cum mi-i zice.

— Și de unde ești?

— Din sat de la noi.

— Mă, da poznaș plodan! Eu te întreb unde stai cu casa?

— Supt căciula.

Împăratul vede că n'o scoate la capăt cu slutul și-i zice atunci, în glumă:

— Măi, tu ești Pacalî.

— Acu' ai nemerit-o, vād că cunosti la oameni.

— Apoi că numai pe tine nu te-am întîlnit pînă acum, și tare așa avea nevoie de ajutorul tău. Am auzit că știi cite carne în puțină...

— Știu, Măria ta, nu vād fie cu supărare.

— Măi, uite ce-am băgat eu de seamă.

Și aici Împăratul se pune de povestește lui Pacalî pătania cu barba și părul din capul oamenilor.

— Aș vrea să știu cum și ce fel se întâmplă lucrurile.

Păcală rîde urît:

— Uite ce-i: Oamenii, cînd se nasc, vin cu capu' întăiu și barba nu li crește decît tîrziu de tot. (Cum vezi, capu-i mai bătrîn și de aceia și albește mai de vreme. Asta e cum s'ar cuveni, dar lucrurile se mai și schimbă: Omul în viață luptă cu năcazurile și vremea, așa încît la toate aceste, ce alta stă în bătaie dacă nu barba, pe care o scutură vînturile și ploaia, pe cînd păru-i acoperit și ferit, și de aceia la oamenii năcajiți albește întăiu barba, deși-i mai tînăr...

Impăratul, privind într'una la Păcală, îl părăsește risul de așa caraghios și întrebă, răutăcios:

— Toate bune, dar tu cum ai ieșit spîn?

— La mine sint păcatele părinților.

— Cum asta?

— Înainte de a mă naște, s'a luat tata și cu mama la sfadă. Tată zicea ca să fiu băiat, mama nu, ca să fiu fată... S'atunci Dumnezeu, care nu vroia să strice hațirul bătrînilor, m'a făcut spîn, ca să fiu și băiat și fată, să rămîn și bătrîn — vorba cîntecului:

Drag îmi e bădița spîn,

Că-i și tînăr și bătrîn...

Impăratul, dacă a aflat toate astea, s'a întors acasă liniștit, bucuros că n'a mai rămas nimica neștiut de dînsul. Pe drum însă îl ajunge bănuiala și-i zice în gînd:

— Ce ar fi, să-si fi batut joc Păcală de mine?

Ioan Adam.

D'aia port cămașa neagră...

Dacă port cămașa neagră
Să nu se mire lumea 'ntreagă,
Să nu se mire om în cale
Că o port de mare jale.

Că am plecat acum de-o lună
Și n'am văzut o zi bună,
Numai ape tulburate,
Numai fețe intristate.

Dacă port cămașa neagră
Să nu se mire lumea 'ntreagă,
Că pe umle frădesc eu
Nu-i nici luncă, nici părau —
Să ferască Dumnezeu!

Nu-s păduri ca pe la noi,
Nici nu cîntă din cîmpoi,
Nici nu-s ape curgătoare,
Și nici pașeri cîntătoare.

Nici n'auzi o vorbă bună,
Nici n'am auzit de-o lună —
Nici nu vezi o față dragă —
D'aia port cămașa neagră.

Bentőmegyes, April 1917.

V. B. MUNTENESCU.

Cugetări.

Scopul nu pe scriitorul care ar putea iscali cu întreg numele tot ce a scris în viață — și-l voi respecta.

Puțin spirit și trebuie — și orica defect al tău îl poți transforma într'o calitate.

O fericire așteptată, e mult mai mică. Numai burghezii așteaptă cu nerăbdare ora mesii.

Cînd glumești pe socoteala cuiva, gîndește-te că la un pas e și calomnia.

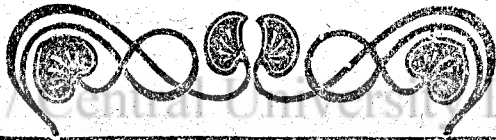
Calomnia n'ar avea haz, dacă n'ar privi pe cei mai buni prieteni ai noștri.

Cum se prinde hoțul.

Așa ceva, numai vestitul detectiv Sherlock Holmes, vă poate istorisi. El este marele meșter în descoperirea de hoții, crime, spargerii, afaceri misterioase, comploturi, și cu ochiul și cu mintea lui ageră, știe să dea de vinovați. Cum lucrează acest detectiv, fără pereche, asta veți afla din nuvela senzațională »Liga celor cu părul roș«, care a apărut zilele acestea ca număr prim din Biblioteca familiei române »Carte pentru toți«. Prețul e de 40 fileri. Cititorii să se grăbească să comande această broșură tare interesantă de citit, căci cererile după cartea aceasta sînt foarte mari, așa că cele câteva mii de exemplare tipărite, se trec foarte iute. Comenzile se fac la »Carte pentru toți«, Budapesta, VII., Ilka-utca 36.

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36

Cîntece din războiu

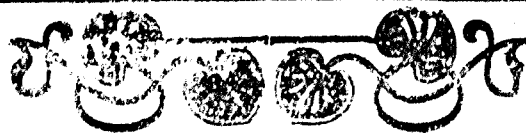
În bogata literatură ce a apărut în timpul războiului, cuprinzînd culegeri de piezii populare plămuite de geniul popular, de bună seamă, că cea mai nouă broșură apărută:

Cîntece de dor și jale
ale eroilor noștri de pe cîmpul de luptă și din spitale

scoasă în editura »Foi Poporului Român« este o lucrare prețioasă în privința aceasta. Ea dă o icoană minunată de bună cum gîndește, cum simte și cum luptă soldatul român aflat pe frontul rusec, italian sau sârb.

Indemnăm pe toți cetitorii noștri să și procure această culegere de poezii pe care să o păstreze în biblioteca lor și mai tîrziu ca o amintire a teribilului războiu, în care neamul nostru și-a vărsat sîngele cel mai generos. Prețul unui exemplar e de 50 fileri, plus 5 fileri porto postal.

În broșura aceasta sunt adunate cu îngrijire cele mai frumoase poezii ce le-au scris soldații de pe toate fronturile și simți o plăcere deosebită citind vers după vers, așa cum fiii poporului nostru le-au iscodit.

Aducem la cunoștința cititorilor și abonaților noștri că nu vom efectua nici o comandă de cărți

cu rambursă.

Căci poșta ne-a adus îpdărăt o mulțime de pachete ce le-am trimis prin rambursă, la cererea cititorilor noștri, dar ei nu le-au ridicat dela poștă.

De aceia rugăm pe cititorii noștri să la comenzi de cărți să trimeată în acelaș timp și banii corespunzători prin mandat poștal.

Harta Europei împreună cu harta Ardealului

cea mai nouă ediție, care cuprinde toate țările învrăjbite, fiecare țară separat colorată costă 1.50 cor., plus 10 fileri porto postal.

Visul Maicii Domnului
(carte legată) cu porto poștal 45 fileri.

În casa fiecărui român

trebuie să se afle un

Calendar al Poporului Român pe anul 1917,

căci în acest calendar pe lângă bogatul material calendaristic, se mai găsesc îndrumări despre noul tarif de poștă, și o mulțime de alte sfaturi, material literar, umoristic, chipuri frumoase, etc. Acei cari n'au încă calendar, să se grăbească să comande, căci au mai rămas numai câteva sute exemplare. Prețul e 60 fileri bucata plus 10 fileri porto postal.

Carte nouă

»Din Tranșee« este titlul unui volum elegant de nuvele, scrise pe front de d. L. Roșculeț, cuprinzînd scene trinite pe cîmpul de luptă italian, muntenegrean și galițian.

Cartea e alcătuită din opt nuvele, cu următoarele titluri: 1) Zi de primăvară. 2) Nica. 3) Imprietenire. 4) Incorigibil. 5) Două Voceri. 6) La concediu. 7) Eroal. 8) Contesa.

Prețul volumului de 84 pagini — costă 3 coroane, plus 6 fileri porto postal.

Se poate comanda și dela administrația »Foi Poporului Român«.

„Carte pentru toți“

Liga celor cu părul roș

o nuvelă senzațională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle — în care găsim una din

Aventurile detectivului Sherlock Holmes

o povestire în care fantasticul se îmbină cu viața, și ai impresia că vezi scene palpabile pe pînză de cinematograful.